

LÁSZLÓFFY CSABA VERSEI

„A jó tükör, mint a tavak tükre”**

„ezüsfácánnak híz asszonya hálót”
Li Taj-Po

Messze néző »daru-toronymszoba« –
ki oldja gondomat el valahol?
A gyöngé nőt, ha könnyet ejt s dalol,
erős férfi le nem nézi soha.

Selymes fű nem kér túsarkú cipőt;
kesztyűdön hergelt sólyom ne legyenek,
se gyatra írókéz, ki döglegyet
hajszol unottan, undok kanripők.

Mosolyod, gondold el, milyen lehet:
kútban nyíló barackvirágkehely!
Tudattalanod rég nem énekel;
*főnix-fióka, árván didereg.***

Pirkadatig még őriz mostoha
kedvünkben is e ház – esküdj reá,
hogy mandarin-méreg nem hatol a
repedezett, vén mennyezet alá.

* Li Taj-Po (701-762): Régi mintára.

** Tu Fu.

*„Tükrömbe vajon
ki lopott deret?”
Li Taj-Po*

Hűlt gyékényedről mi hiányzik
(talán Lu asszony teste?) –
ki emlékezhet a száz, az ezer
éve hullt dérszemekre!

Mint elvadul mezők felett a por-
felleg, kavarogsz, bolyongsz, nyargalsz;
főnt már csak a sűrűsödő harag.
(Mindegy, mi voltál: gránit vagy kvarc?)

A lomberdőben szűrt reggeli fény
kevés (hol az emlékek ereje?) –
ingerlő póz, mogorva szenteké;
szívárványig sem ér orruk hegye.

2008. május 2.

Kínai rapszód/osz/

*„Száll az utas lelke, mint a felhő”
(Li Taj-Po)*

1.
Teli is üres is a lét

(az utazó a nagyvilágot
még csődtömegnek látja valahol) –
mint dárdahegyen vergődő menyét
a kihevült hírnök nyelve alól
párállik a húsédes íz

(Tung-csván kormányzó vére
régén kihűlt volna? – de hisz
„kilenc orrszarvút hoznak”
és tálnak fel élve)

lebegő parázs az ég
telt amfora kiszáradt szurokpecsét

(egyszerre –)
sötétben világít az ok
(teli is meg üres is a világ) –

komor korok
népnyúzó hivatalnokok
dacára ezüstharmóniák

2.
utak az űrben – meg nem áll
soha kétely se gondolat
(egyedül neki van halál
mert végképp magára maradt

görbül gerinc lüktet az agy
koponyája vándorsisak
– telve ürülve: zavaros –)

hát aki
csak azt várja hogy
jön az öregség s kamatoz

3.
(mi közöm hozzád kínai
legyező buddhista titok!)

2008. április 29.

Egy misztikára tüzelő nap, két tételben

1.
Koplalni bűn; s bár nem lóg már csupasz
mestergerendán füstölt oldalas,
az ólmos végtagú, finnyás, riadt
tekintetű dámák s fonnyadt urak
nem láthatják a hazugságokat
(de mint kísértet – sercegő, savas
fénypislákolás árnyékában
– ott díszleleg a pávatollazat).
Küliben szennylé, szívekben zsarátnok;

cukros szájrágacsok, magányfalók –
a rozsdamarta vaskereszt s árkádok
fölött tudatperzselő nap; avagy
alámerülő árvaság az ok.
Fagyos karmantyú, krézli fojtogat.

2.

Hangszeren tudná lejátszani hűen
elvetemült képzelgéseit. A provincia
vörhenyes ege alatt az intendáns úr
– andalúziai hidalgó (hadjáratok rok-
kantja), egy szerencsétlen kimenetelű
tengeri csata s a szultán fogsága után –
legszívesebben a falra mászna. Miguel
de Cervantes Saavedra jelen pillanatban
azonban a méhek közt gügyög („tulajdon-
képpen a kaptárak hadbiztosa vagyok!”);
vaktában hadonászik – s ha netán írásra
szomjazva tolla után kap, nyomasztó,
rohadt tétovaság vesz erőt rajta.

Hölgysikoly: egy katonaméh fullánkja
hamvas bőrbe hatolt, a csipés helye
egyből megdagad (ám őurasága – akár
az unalmas látóhatárba – belealszik).
Színevesztett térképek és halálon túli
szórakozást ígérő, kétes kalandok. Végül
eszméletlenülbe süllyedő koponyáján a hárfa-
vékony ujjaival lándzsát tartó lovag imbolygó
lépteit. Szeméből (vagy talán a Migueléből
– váratlan fordulat!), áttetszőn, valósággal
kiperdül egy vízcseppnyi érzélem, mely a
spanyolok harci mámorától messzire eső
sivatagot hizlalja.

2008. július 28.

